

Bob Kaufman

MOLBA

Putniče, što srcem lutaš

idi u

milion ponoći, crnih, crnih,

Putniče, što zvezdanim svetovima lutaš,

idi u

milion sutrašnjica, crnih, crnih,

Traži i nađi decu Hirošime,

Vrati ih, vrati.

Otvori katedrale zapečaćene betonom, zaključanog duha,

ispuni prazna pozorišta plesnivim dokolicama,

skoro zaboravljenim smehom.

Vrati nam izopačene sinove

otrovane memljivim očevima.

Ponovo pronadi izrabljene kurve

što umiru u nekom zaboravljenom kutku,

Nađi sunčev zrak i pse koji laju

za nestalima što trunu u bednim zatvorima.

Nađi samilosti, nađi pakao za besne kučke

skriveno u utrobama muških kadilaka.

Nađi sutrašnjicu i novu šansu za crnačke milionere
beznadežno zarobljene u pohotnoj boji svoje kože.

Nađi ljubav i večni fiks za beznadežne narkose

koji već dugo krađu u izgubljenoj noći.

Putniče, sada

kreni u milion ponoći, crnih, crnih,

Traži i nađi decu Hirošime,

vrati ih, vrati ih.

SKUP JEZIKA

Izgubljeni tok zrelosti, ušni vosak napolju koristi vrtlog planetarnog sistema.
Na novom finom grčkom piše se češće nego što orkan duva poslepodne,
iskaži to brzo uz strah od nečega ili ničega uskoro.

Uzmi svež sjajni luk i zameni ga kockom leda na poslužavniku,
što isto tako svetli,
topi se na suncu na milion stepeni i pretvara se u oblik ribe
što svetli u bleštavim morima i čudnim nezapaženim osećajima smrti.

MINGUS¹

Kontrabasisti žvaću žice,
čupaju kotrljajuće kugle zvuka
iz noći što miriše na džez.

Hrane gladne bit tragače
prstolike otkucaje srca,
prinose nokte boje slonovače
ka njihovim pohlepnim očima.

Kristali dima, iz nozdrva
oslobođenih džez demona,
iz maglovitog juče
praskovito hrle
ka svetlu
zamišljene noći.

NADROGIRAN ŽIVOTOM

Dok potajno nagi plutaju na veštački
uzdignutim ulicama, blago račvasti jezici opipljive magle sladostrasno
ispituju i ogoljuju pore mojih ispucalih usana,
hladno zvižduću, zavijaju se u šuplje pećine moje rastegnute kože
bez ulaza, lišene glavnih delova što ih je prethodno izbacio um
gospodar, s ciljem da sačine prostore za život poput linija nerava,
koje moja nemirna, slepa, besana duša očajno treba.

¹ Pesma je posvećena bibap kontrabasisti i džez kompozitoru, Čarlsu Mingusu (*Charles Mingus*, 1922-1979). (*Prim. prev.*)

PUTNICI

Anđeli u crnoj koži
udarnih ždrebaca
u uglovima mira
tragaju za nasiljem
što obitava
u dubini njihovih
sopstvenih
bespolnih grudi,
puze da se skrivaju u mrak autoputa,
da nađu u zraku rođen zaborav
među krhotinama slupanih automobila,
ostacima polomljenih metalnih orlova
što štrče iz osovina,
očeva što lepo žive dok prenose
dečje ostatke
u izlizane kutke umetnosti
skrivene među najavama
poetskih večeri,
pročišćenim kroz džez čitanja,
u potrazi za izgubljenim iznutricama
koje je odstranio
dobar tata doktor
dana kad su se
oglasili iz trbuha
svoje mame.
Billbord slikari smrti
prave gigantske karikature
života,
blagi zvuci podrigivanja,
u pozadini tišine,
odali su se poput vriska,
obelodanivši svoja mesta skrivanja,
otkrivši skrivane ubice
nezainteresovanim, opuštenim policajcima
previše zauzetim posmatranjem ptica i
betonskih kocki,
da bi videli javna krvarenja
na uglovima ulica u četiri ujutru.
U vreme šetnje što trza ramenom
pričljive ulične svetiljke
plove ulicama senki,

izveštavaju jedna drugu o
pesmama ivera,
koje se štampaju na nestaloj buci
mrtvog saobraćaja.
Ostarela šuma se sama spaljuje,
ponovo rođena poput feniksa,
gram i drveće od stakla
odblesci zvezda što hrskavo izgaraju,
zeleno stakleno telo
fantomskih žena
sačinjenih od vazduha noći,
pritežu me jako, uz vrisku
među butine od kamena boje rubina,
neonska sperma sjaji
na vrhu,
moja pesma
pod pritiskom
u mlazu izbija
u novo sutra.

SINKOFRENIČNI PESNIK²

Sinkofrenični pesnik je sazvaio na
sastanak svu petoricu u
sebi na kome su četvorica
najmoćnijih u njemu glasali
za izbacivanje najslabijeg u njemu
koji to nije razumeo, iskašljavajući
poeziju iz osвете, preklinjući
sve horizontalne preostale u sebi
da se seku, kruže, i prave virove.

² Ovde u originalu u naslovu stoji „*Sincophrenicpoet*“, što je kovanica samog Kaufmana. U nekim analizama ove pesme se spominje da ona verovatno znači pesnik koji kašlje poeziju iz osвете. (*Prim. prev.*)

TIVI LJUDI³

Puzeći stvorovi od kartona puze bez prestanka
zauzimajući žablju pozu, krekeću na određeno vreme,
glasno koračaju plastičnim podovima lažnih hramova,
u vremenu i van vremena, dok jedu časovnik svakog sata.
Pesnici sivih univerziteta u odeći istorije,
izriču lažne grčke tužbalice kroz neformalne brade,
dok se svi Trojanci spaljuju u pečurkastim oblacima.

Mlađe mašine zauzimaju kilometre tamnih klupa,
uživajući u samoindukovanim odmorima uma,
jedu korice udžbenika, pljuju semenke kulture,
sanjaju o egzotičnom imenu svog poslednjeg poraza,
kompjuterišući sate na kompjuterskim umovima.

Hladna zemlja udiše zvečke smrti, tresе se,
tamno nebo baca senke preko ožiljaka
ispod svetle odeće dobro uhranjenih mašina,
unutar gladnih srca, gladno srce,
kuca tiho, kuca nežno, kuca, kuca.

ODGOVOR

Za Ajlin

Spavaj, malena, spavaj za mene,
spavaj dubokim snom ljubavi.
Voljena si, probudi se iz snova,
voljena si.

Vetrovi što plešu će pevati za tebe,
drevni bogovi će se moliti za tebe,
jedan jadni izgubljeni pesnik će te voleti,
dok se zvezde pojavljuju
na tamnim
nebesima.

³ U originalu stoji *Teevee* što se čita isto kao TV. (*Prim. prev.*)

KO JE VIDEO VETAR?

Španski vajar po imenu Čerino
je video vetar.

Kaže da je u obliku spirale od čvrstog bakra

i uvija se unutar sebe pa izvan ponovo,

kaže da je vrlo težak

i da može da ti polomi stopalo ako padne na njega.

Pripazi kada pomeraš vetar,

može te smestiti u bolnicu!

ZABORAVI DA NE

Zapamti, pesniče, dok lebdiš preko neba
poput ševa, vrištiš, dozivaš imena... Hodaj nežno.

Tvoje stope na kišnim oblacima vide se golim okom,
svetiljke prilepljene za tvoje tabane prelamaju vazduh što se ogleda.

Egzotični mirisi tvoje skrivene vizije lete ka licu vremena.

Zapamti da ne zaboraviš umiruće boje jučerašnjice
dok udišeš sutrašnji vreo san oduvan sa zaleđenih usana.

Zapamti, ti nagi zastupniče svega ništavnog.

SLIKA VETRA

Dodatne senke su u početku delovale kao optičke varke koje su često služile za igranje čudnih matematičkih igara. Senke koje se ponavljaju mogu se rasuti u jednu koja je naviknuta da formira samo jednu jedinu; tog dana kada su senke počele svuda da prikazuju ljude, nastupilo je pravo ludilo.

Senke su samo pokazale bezobličnost tih ljudi što im je bitno olakšalo da se prepoznaju kako bi sami sebi dokazali da su to oni, ili u najmanju ruku da bi se ubrojali tamo gde su ih drugi ubrajali, oni koji su bili više od senkinog ega u vidu znaka.

Riba se igrala sa nizom brodova dok su se ribolovci hvatali u mreže.

Nemoćni vetrovi objicali su kule od cigle uz zvižduke džez jecaja u očajnim noćnim klubovima.

Ponekad, dok mi vetar duva kroz kosu, plačem jer je njegova hladnoća predivna.

Ali najčešće znam da će kiša ipak pasti, ostavljajući samo blatnjave bare da love mrtvo lišće dok pada. Lišće uvek pada. Nema se šta reći: vetar je zadužen za živote večeras.

*(Sa engleskog prevela **Ivana Maksić**)*